

Казки про мудрість

Крадений

Крадений віл Мав чоловік сина. Виріс парубійко, та такий собі легінь, хоч картину із нього малюй, а до роботи щось не дуже квапиться.

Якось питає в нього батько: — Чи не пора, синку, за якесь діло братися? А той стоїть і чухає потилицю:

— Та не знаю, тату, за що й братися...

— Гаразд,— озвався батько.— Підемо по світу, поглянемо, як інші живуть. Може, й тобі якась там робота до серця припаде.

Ішли вони, йшли, вже й назад повернули, коли дивляться — під лісом віл пасеться.

— Я цього вола вкраду! — каже тоді син.

— Що ж,— зітхає батько,— то кради... Зловив син вола, взяв на налігач і привів.

— Жени його додому. А я в село загляну — знайомого провідаю...— сказав йому батько.

Повернувся пізно, але ще того дня зарізали бика і зварили багату вечерю. Син затулив ряднами всі вікна, аби хтось не підглянув, і аж потому сів до столу.

— Стривай,— каже батько.— Спершу собі поміряємо шії. Побачимо, хто ліпше з нас погладшає.

Поміряли шії, взялися за їжу. Батько — той їсть повагом, наче у гостях, а син поспішає, немов на пожежу. Загавкає собака, а він усе мерщій ховає до комори. І вночі не спав: весь час йому здавалося, що хазяїн вола об'явився.

Через місяць того вола з'їли. Повеселішав парубок.

— Ану, сину,— каже тоді батько,— поміряємо шії. Поміряли. У батька шия на два пальці більша, а в сина — тонша стала.

— Це тому, чоловічку, що ти крадене їв! — сміється з нього батько.

— А ви хіба купували, тату? — дивується син.

— Еге, я їв своє, тому і погладшав,— примружив старий очі.— Пам'ятаєш, як я в село заходив?

Це тоді хазяїну я за вола односив гроші.

Син аж вирячився з дива.

— Ну, сину,— каже батько,— то, може, знову підеш вола красти?

— Ні, хай йому всячина! — сказав син.— Більше не буду красти. Радше піду волами землю орати та хліб сіяти.